

[Christmas Møller.]

Sydslesvig nu eller aldrig kommer tilbage til Danmark. Har man den Tro og den Overbevisning, kan man ikke henskyde Sydslesvigs Skæbne til en uvis Fremtid. Det vil ikke kunne nationalt forsvares, og det er meget muligt, at et Krav som det nævnte fra Danmarks Side ikke vil være uopfyldeligt. Det andet klare Standpunkt er det, jeg bekender mig til. Jeg tror, at der gaar nye Strømninger i mange hjemmehørende Sydslesvigeres Sind. Jeg tror, at det ikke blot er Nuets Nød, der presser mod Nord, men at der er en Fortid, der ligesom begynder at sende Spirer op gennem den tyske Aflejring. Vi har Lov til at haabe paa en dansk Grøde, og vi har Lov til at forlange i Dag af de Allierede, og i Fremtiden af et tysk Styre, at den Grøde faar sin Livsret. Vi har Lov til at knytte en hvilken som helst Forventning til det skønne danske Ord, at „det har slet ingen Hast for den, som tror.“ Men ud over den Ret og den Adkomst, dette giver os til i Ord og Gerning at værne og tjene den danske Sag i Sydslesvig, vil vi ikke gaa. Vi vil roligt og ærligt lade vor Statsgrænse ligge dér, hvor den ligger. Vor Haand skal ikke rækkes ud for at gribe, den skal være ren, hvis den Dag kommer, da den kan bruges til at tage imod med.“

Mon nogen i Dag tør bestride, at den dér anførte Problemstilling er rigtig?

Nu vel, officielt staar Danmark paa det sidste Standpunkt; herom er Rigsdagens afgørende Partier — de fire gamle Partier — trods alle Vanskeligheder Gang paa Gang naaet til Enighed, og Danmarks Sydslesvigpolitik er i Dag udtrykt i Noten af 19. Oktober 1946 og Memorandummet af 31. Januar 1947 til de fire allierede Stormagters Udenrigsministre og deres Stedfortrædere.

Hvad siger nu disse to afgørende Dokumenter? Noten af 19. Oktober er for det første en klar Afvisning af den engelske Regerings Tilbud om en hurtig Afgørelse af Spørgsmaalet. Saavel til Befolkningsudveksling som til øjeblikkelig Grænseregulering, med eller uden Folkeafstemning, sagde Ministeriet og Rigsdagen absolut nej. Noten siger positivt, at 9. Juli-Beslutningen er Grundlaget for Regeringens Politik, hvis Formaal er: Sikkerhed for kulturel og politisk Livsudfoldelse for de Sydslesvigerne, som er af dansk Sind, Flygtningene fjernet og ved kommende internationale Forhandlinger at give Danmark Ret til at varetage de nationale danske Interesser. Hertil kommer Kravet om den administrative Adskil-

else af Slesvig og Holsten. Og i Memorandummet af 31. Januar gives der i hvert Fald to Steder Udtryk for, at Danmark forudsætter og forventer, at disse Formaal sikres inden for det tyske Riges Rammer. Ikke den danske Stat, men Sydslesvigs Folkevilje tilkommer det vedrørende Statsforholdet at dømme mellem Danmark og Tyskland.

At de officielle Dokumenter og den i dem udtrykte Politik betegner et Kompromis mellem afvigende Standpunkter, kan ikke bestrides, men det er aldeles givet, at for videregaaende Krav havde der under ingen Omstændigheder kunnet opnaas Enighed her i Folketinget, og var Udenrigsministeren ikke til min store Beklagelse forhindret i at være til Stede i Dag, følger jeg mig overbevist om, at han paa Spørgsmaal af mig vilde bekræfte, at saavel Oktobernoten som Memorandummet har en dansk Ikke-Indblanding i Spørgsmaalet om tysk Suverænitet til absolut Forudsætning.

Det har i høj Grad glædet mig, at en af vore bedste Mænd i Sydslesvig, Rektor Svend Johansen, nylig har udtalt, at Oktober-Noten maa efterkommes, og at det — citeret — „ville være beklageligt, hvis der med videregaaende Krav skabes en saadan Uro om Oktober-Noten, at et eller flere Partier springer fra. Det vil ikke styrke dens Betydning overfor Stormagterne, hvor den er en Forudsætning for, at vi kommer videre med Problemet.“

Vi har alle med Bevægelse fulgt meget af, hvad der er sket i Sydslesvig. Jeg skal ikke spaa om, hvilken Udvikling der kan sætte Frugt over en lang Aarrække. Alt ægte Dansk vil enhver Dansk yde Støtte. Men jeg kan ikke fragaa, at alle foreliggende Kendsgerninger: Stillingen i Sydslesvig før 1914, Afstemningerne i 1920, Udviklingen, ogsaa den nazistiske, i Tiden mellem de to Verdenskrige, og Tiden efter Sammenbrudet, kun understreger 1945-Trontalens Ord om Grænsen. Fortiden, Sydslesvigs Fortid, kræver en lang, en meget lang Aarrække, for at Udviklingen kan bedømmes. Danmark har Krav paa, at der paa samme Maade, som det skete i Nordslesvig, vises trofast dansk Sindelag, ikke blot, naar Strømmen gaar med, men ogsaa, naar den gaar imod.

Derfor er jeg da saa sikker i min Anskuelses Rigtighed. Intet af, hvad der er sket, har rokket en Tøddel i min Overbevisning om, at kun en Politik er forsvarlig og rigtig for Danmark: at Grænsen ligger fast og Danmarks Haand skal være ren ogsaa overfor Tyskland af i Dag.

Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at medens i 1920 kun Spørgsmaalet om